

Přítečkyni momentálně nemám, jen milion skvělých kamarádek!

řiká dvojnásobný mistr Evropy v Taekwon-do ITF Michal Košátko (22)

Taekwon-do ITF

*Exklusivní rozhovor pro časopis Ring
Autor: Marcel Heydušek*

Michal Košátko vybojoval před několika dny podruhé v životě individuální titul Mistra Evropy a to ve cvičení technických sestav (korejsky Tul) na letošním evropském šampionátu v irském Dublinu (7.-11.4.2005) . K němu navíc přidal i třetí místo ve sportovním boji (korejsky „matsogi“) a ještě jednu zlatou a dvě stříbrné medaile získal jako člen mužského, seniorského týmu. Ve státní reprezentaci byl za juniory v letech 1999 – 2000 a po roční pauze se v roce 2002 opět vrátil, ale již jako senior. Narodil se 21. ledna 1983 v Havířově, ale od 2 let žije s rodiči ve Frýdku-Místku, přesněji do Frýdku, kde také trénuje. Michal na první pohled působí vcelku nápadným, pro většinu žen jistě velmi atraktivním vzhledem, ale svým chováním (alespoň při našem rozhovoru) působil spíše dojmem nenápadného, tichého inteligentního mladého muže. Za téměř 12letou sportovní kariéru posbíral na 150 medailí, 25 pohárů, zúčastnil se závodů v kickboxu i dle pravidel K1 v ringu, ve kterých do konce dokázal také zvítězit!

„Co to vlastně je Taekwon-do ITF a jak jsi se k němu dostal?“

„Je to moderní bojové umění, které vychází z tradičních korejských bojových umění. Jako komplexní systém sebeobrany jej prvně představil jeho zakladatel, korejský generál Choi Hong Hi právě před padesáti lety – 11.4.1955. Zahrnuje nejenom kopy nohou a kolony a údery rukou i lokty, ale i páky, pády, podmyty i boj proti ozbrojenému útočníkovi. Kolem svých 8 let jsem začal navštěvovat karate a skauta, ve kterých jsem vydržel přibližně rok. Po roční pauze, mě přivedla má bývalá spolužačka, která se mi mimo jiné líbila a tajně jsme spolu chodili, k Taekwon-du. Ona však po 2 měsících tréninku skončila jak s ním, tak se mnou... Chtěl bych ji, ale za to všechno poděkovat, protože nebyť jí, tak dnes nejsem tam, kde jsem. Od té doby jsem začal trénovat, v některých obdobích až 6krát týdně. Kvůli tréninkům a škole jsem moc venku s kluky nelítal a spíše ležel začtený v knihách a časopisech nebo seděl u počítače, který později určil má budoucí studia.“

„Jak často musí trénovat novopečený Mistr Evropy dnes?“

„Poslední dobou trénuji už jen tak 3 až 4x týdně, včetně posilovny. Rád bych i víc, ale kvůli škole už to nestíhám. „

„A jakou školu tedy studuješ?“

„Vysokou školu baňskou, fakultu informatiky a elektrotechniky. Zprvu jsem studium podcenil, takže jsem první ročník opakoval. Asi proto, že na střední škole mi učení nedělalo žádný problém. Momentálně jsem ve 4. semestru, přede mnou ještě rok bakalářského studia a 2 roky magisterského... „

„Co tě nejvíc baví mimo Taekwon-do?“

„No kromě počítačů a informatiky mě baví třeba cizí jazyky, angličtina, němčina a španělština, četba, hudba, hraní na kytaru, a i jiné sporty jako třeba plavání, běh, cyklistika,

Vlastník: Michal Košťátko
Datum: 1. května 2005 00:00

Web: www.michalkosatko.com
Email: mails@michalkosatko.com

nebo lyže., Taky mám rád zvířata. Doma chovám 2 chameleóny a kupu cvrčků pro ně jako žrádlo.. .“

„A co třeba fotbal?“

„Kdepak, ten mě stejně jako hokej nebere a jsem na ně asi naprostý antitalent a nesleduji je ani v televizi. Asi jediný sport, který bych v televizi sledoval je americký fotbal nebo rugby, ale to se u nás nevysílá, což mě mrzí. Teď v Irsku jsem se, ale koukal...“

„Jsi podle všeho atraktivní, inteligentní mladý muž Máš přítelkyni a co ona na tvoje sportování?“

„Přítelkyni momentálně nemám, jen asi milion skvělých kamarádek, na které nedám dopustit.

“

„Takže stále hledáš?“

„Tak nějak...“

„A jaká by měla být dívka tvých snů?“

„Uf, už to začíná... Takže partnerka... no .měla by být hlavně věrná, protože v poslední době, jak to vidím, se lidi podvádí na každém kroku. Měl bych si s ní mít co říct, abych se v důchodu, kdy už mi má nejoblíbenější část těla nebude tolik sloužit, neuhryzal nudou. Určitě by měla být inteligentní, žádný pouliční vyvrhel a taky sebevědomá a milá... A fyzické vlastnosti..no přirozeně krásná, žádná zmalovaná fiflena, sportovně založená...a postavičku jako lusk!“ Usmívá se Michal.

„Je ti líto, že Taekwon-do se u nás netěší takové pozornosti medií jako třeba fotbal, hokej i jiné sporty? Líbila by se ti popularita, kdyby tě třeba lidé na ulici poznávali?“

„Popularita by se mi určitě líbila a myslím, že je to určitým způsobem i sranda... Zrovna nedávno byly po celém Frýdku a Ostravě vyvěšeny plakáty na můj zápas - arénu K1, tedy plnokontaktní zápas v boxerském ringu podle pravidel japonské K1. Seděl jsem zrovna v autobuse a venku byl zrovna plakát s mým portrétem. Naproti seděli dva kluci, kteří střídavě koukali na mě, na plakát, na mě, na plakát...a já se tomu musel smát... Nevím, ale, zda by mě to časem nezačalo obtěžovat. Že nejsem známý jako „velcí“ sportovci, nad tím jsem ještě nepřemýšlel, chtěl bych zkusit jaké to je...a není všem dnům konec“ slibuje si Michal. „Že jsem se nedal nikdy na jiný sport, toho jsem nelitoval, ale kdyby, zajímá mě, jaký bych byl třeba tenista...Ovšem tenisovou raketu jsem v ruce držel jen párkrát v životě, když jsem si pinkal s tenisákem o zed’.“

„Takže ty jsi se nebál ani konfrontace s jinými styly sportovního boje, a jak to dopadlo? Nechceš o tom říct něco více?“

„No bylo to letos v únoru a byla to utkání v boxerském ringu podle pravidel thajského boxu s mírnými omezeními. Měl jsem již nějaké zkušenosti z utkání s kickboxery, ale ne s thajským boxem, který je ještě tvrdší a hodně se používají tvrdé kopy na nohy. Nechal jsem se prostě ukecat, abych to zkusil, i když zde bylo jisté riziko zranění před ME. No a vyšlo to! Nejprve se mi podařilo porazit kickboxera Radima Nitsche z Ostravy a potom ve finále i thaiboxera Miro Ščibrana ze Žiliny. Chvilími jsem měl i obavy, abych neprohrál. Ve sportovním boji Taekwon-do se totiž nesmí používat háky, zvedáky a taky kopy na záda a na nohy a také se nesmí vést útoky maximální silou. Takže přední nohu jsem měl za chvíli pěkně rozkopanou... Naštěstí se mi povedlo využít vyšší rychlost, obratnost a větší množství technik kterými disponuje Taekwon-do a tak jsem nakonec vyhrál na body a stal se celkovým vítězem Arény Gladiátorů. Byla to, ale bolestivá zkušenost, naraženiny jsem cítil ještě nejméně čtrnáct dní po zápase...!“

„Není tedy Taekwon-do přeci jenom více sportem než reálným sebeobranným uměním, když se nesmí používat maximální síla a taky některé kopy a údery?“

„Údery, kopy seký i další techniky maximální silou a rychlostí se v Taekwon-do pochopitelně také trénují, ale kvůli zabránění zbytečným zraněním se maximální síla demonstruje pouze soutěžením ve zvláštní disciplíně – silovém přerážení. Při ní se přeráží desky umístěné ve speciálních stojanech a vítězí pochopitelně ten, kdo přerazí předepsanou technikou nejvíce desek. A pro sportovní boj Taekwon-do ITF zakázané techniky se běžně procvičují při tréninku při takzvaném „řízeném sparingu“. Záleží na každém cvičenci, pro jaké účely Taekwon-do cvičí, jestli především pro sebeobranu, sport či jen tak pro zvýšení fyzické kondice a dobrý pocit z dobře fungujícího těla.“

„Kromě letošního a předloňského titulu Mistra Evropy v Taekwon-do ITF a tohoto zmiňovaného vítězství máš ještě nějaké další sportovní úspěchy na které jsi hrdý?“

„Úspěchy...no...cením si třeba 1. místa v minulém roce v Koreji na IMGC (IMGC-International Martial Arts Games Committee – Mezinárodní organizace bojových sportů) závodech ve sportovním boji do 80 kg, 3. místa na MS seniorů 2003 v Soluni, 1. místa v kickbox full contactu do 80 kg na Moravia Open 2004, dvou prvních míst na Italian Open 2000...“

„Neláká tě jiný bojový sport - kick box, Muay Thai apod.?“

„O nějakém přecházení k jiným sportům jsem nikdy nepřemýšlel, protože nějaké výsledky byly a člověk, který je s něčím spokojený od toho přece neutíká. V poslední době jsem chtěl jen vyzkoušet nějaké nové styly, ale v jádru se mi Muay Thai, tedy thajský box nelíbí, protože je víceméně o síle a agresivitě a já, jakožto v jádru mírumilovný člověk, jej nemusím. Kickbox se mi líbí rozhodně více, ale ten taky není tak pestrý jako Taekwon-do se svými čtyřmi hlavními soutěžními disciplínami a také sebeobrannými technikami...“

„Jak jsi oslavil individuální zlatou medaili z letošního ME a i ty další? Teklo šampaňské proudem?“

„Kdepak, já jsem zapřísáhlý nekuřák a abstinent...alkohol i cigaretu jsem zkoušel (tak někdy v 1.

nebo 2. třídě), ale už ani nevím, jak chutná pivo. Prostě mě to nějak neláká, raději si dám juice.“ A jak oslavuji úspěchy? Mamka obvykle udělá dort nebo obrovské poháry se zmrzlinou, šahačkou, ovocem a čokoládou, takže spíše než oslava ve stylu šampaňského se cpu sladkým. A s kamarády jdu pokecat o tom, jak bylo. Takhle to bylo i tentokrát.

„Tak to je myslím docela výjimečné ve tvém věku a mezi tvými kamarády a spolužáky. Jak odoláváš případnému naléhání, abys to zkusil?“

„Je pravda, že takových je málo, ale třeba takový Marek Cinko z Opavy, který cvičil také Taekwon-do a chvíli byl i v repre, je na tom stejně... Ani nevím, kdy už to začalo, ale je to už hezkých pár let. I na Silvestra si ťukám juicem. A jak odolávám naléhání? Prostě ne a basta a nehne se mnou nikdo!“ Tváří se neochvějně Michal. Jak ho tak poznávám věřím, že se asi nenajde moc odvážlivců, kteří by ho i po tomto razantním přístupu chtěli nutit ke kouření či alkoholu násilím...!

„Je jasné, že ti Taekwon-do sebralo spoustu volného času. Co myslíš že ti na oplátku cvičení Taekwon-do dalo do života nejdůležitějšího?“

„Přineslo mi kupu nových přátel z celé republiky i světa, které mám rád, se kterými udržuji kontakty e-mailly. Díky Taekwon-do umím něco, co ostatní neumí. Taky nevím, zda bych se někdy podíval do tak vzdálených a výjimečných končin, jako je Korea, Čína, Irsko, Skotsko, Itálie, Řecko, Slovinsko...a jiné evropské státy. A taky mě Taekwon-do jistým způsobem,

vedle mých rodičů, vychovalo. Možná bych se flákal po venku, kouřil, pil a rozkopával popelnice...“

„Měl jsi nějaké své vzory? Komu vděčíš mimo svoji pile a houževnatosti za své úspěch?“

„V Taekwon-do jsem měl prvně vzor svého trenéra Kamila Vyviala, ať už po stránce toho, co dokázal v tomto bojovém umění, tak i pro jeho chování. Ve sportovním boji to byl vždycky slovinský borec Tomáš Barada. Pak mi v hlavě utkvěl kulturista Ronnie Coleman, který je několikanásobným Mistrem Olympie...Ale ze všeho nejvíce asi svým rodičům, protože bez jejich podpory by to nešlo.“

„Jak dlouho ještě chceš cvičit Taekwon-do a co by jsi chtěl na sobě zlepšit?“

„Chci cvičit dokud mě to neomrzí, dokud budu zdrav a dokud se to nebude příliš přičít s mým osobním životem, prací, školou a tak... Co se Taekwon-do týká, tak bych se chtěl zlepšit ve speciálních technikách, ve kterých jde o to co nejvýše vyskočit a tam přesně a tvrdě zasáhnout desku a i ve sportovním boji, kde jsem teď sice získal bronzovou medaili, ale zlato na světě doma stále nemám. Také bych chtěl zlepšit trochu pravou nohu, protože jsem levák a jak to bývá, ta druhá bývá obvykle horš. V osobním životě jsem docela líný a nechce se mi učit, takže chci pořádně zabrat ve škole, vrhnout se po hlavě na němčinu i španělštinu, naučit se hrát na kytaru. Také chci omezit práci s počítačem, protože u něj trávím opravdu mnoho času...“

„A čeho by jsi tedy chtěl ještě dosáhnout jak ve sportu tak i v soukromém životě?“

„V Taekwon-do bych se chtěl stát mistrem světa, což je sen asi mnohých reprezentantů. A v soukromí...? Samozřejmě dokončit zdárně studia, najít si perspektivní práci, která mě bude bavit a užívat mě včetně rozmazlování se hezkými věcmi, chci mít vilu, auto a spokojený život s manželkou, dvě děti – dceru a syna, ale na to je ještě móoc brzo.. A taky mě již asi 5 let láká Austrálie. Možná bych tam chtěl zkusit i žít. Četl jsem o ní různé magazíny a knížky, ale možná mě jen lákají daleké končiny a poznávání něčeho nového... A mimo to se mi líbí ta jejich „dánsko-australská“ opera!“ Usmívá se Michal.

„Kdo byl a je v současnosti tvým oddílovým trenérem a jaké máš postavení u vás v oddíle?“

„Dříve mě trénoval, Aleš Tichopád, Lukáš Bednařík a Jozef Juhás, v současnosti Kamil Vyvial a Miroslav Sýkora, i když už jen zřídka. V oddíle máme asi 4 skupiny, jež jsou přiděleny konkrétním lidem... Já vedu závodní tým našeho oddílu. V minulosti jsem měl i zcela úplně začátečníky a docela mě to bavilo., ale měl jsem taky skupinu, kde to bylo za trest, protože bylo mimo mé chápání, proč tam někteří lidé vůbec chodí. Nesnažili se, nebylo na nich vidět nějaké odhodlání, když se trenér otočil, tak se flákali... a to mě pak nebaví...“

„Co by jsi doporučil třeba dospělým zájemcům o toto bojové umění? Do kolika let může člověk začít?“

„Dospělákům bych vzkázal, ať se Taekwon-da nebojí, je tak rozmanité, že si v něm určitě najdou i tu svoji „parketu“. Věkovou horní hranici bych neomezoval. Pokud je člověk relativně zdravý, dá se sportovat do 130 let! Spodní hranici bych viděl tak na 6 – 7 let, protože pochopit některé věci – nápřahy, pohyb a jiné složitější techniky je pro mladší generaci trochu obtížnější, ale hodně taky závisí na trenérovi, jak vše umí vysvětlit... Minimálním předpokladem asi je, že člověk by neměl být úplně dřevo, které si při prvním kopu na lapu zlomí nohu na 3 kusy...“

„Michale děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí v červenci na letošním mistrovství světa v australském Queenslandu. Ať se ti podaří splnit co nejvíce tvých přání!“